

РЕШЕНИЕ

№ 7280

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8817** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение №3411/17.07.2023г., постановено по н.а.х. дело № 20231110207596/2023г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 116-ти състав е потвърдил Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение (ЕФ) Серия К № 3652637 с дата 28.05.2020г. издаден от Столична дирекция на вътрешните работи, с което на П. Д. С. - законен представител на „КОС България“ ООД, на основание чл.189, ал.4 вр. чл. 182, ал.1, т.4 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева, за извършено нарушение на чл.21, ал.2 вр. чл.21, ал.1 от Закона за движението по пътищата.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от наказаното лице, с искане да бъде отменено, заедно с потвърдения ЕФ.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона, допуснати съществени нарушения на процесуални правила и явна несправедливост на наложеното наказание - чл. 348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), вр.чл.63в ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че СДВР е отказала да се произнесе по своевременно направеното искане служебно да се изиска

копие на СУМПС на лицето управлявало автомобила което било неотстраним порок, водещ до нарушаването на правото на защита на санкционираното лице. Управителят разполагал с личните данни на нарушителя, защото бил бивш служител, но не разполагал с копие на СУМПС. Оспорва извода на СРС, че наличието на копие на СУМПС означава гаранция, че лицето, за което е свидетелството, действително е шофирало. Представянето на данните било достатъчна индикация за наличието на правоотношение в миналото, както и че МПС е било предоставено на правоспособно лице. В трудовото законодателство не се предвиждало задължение за работодателя да прави копия на лични документи на служителите - било то лични карти, СУМПС или паспорти, като при несъгласие на титуляря на лични данни, да се прави копие на лична карта, СУМПС или друг документ, работодателят или който и да гражданскоправен субект не разполагал със субективно право да задължи лицето да предостави копие, респ. да направи копие без негово съгласие. Твърди се и неправилност на обжалваното решение, тъй като наложеното с ЕФ наказание било явно несправедливо.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представява.

Ответникът по касационната жалба- Столичната дирекция на вътрешните работи, чрез пълномощника си юр. С. оспорва основателността на касационната жалба. Заявява и искане присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 28.05.2020 г. в 20:31 часа в [населено място] по Околовръстен път след пътен възел "С." с посока на движение от бул.Ч. връх към бул. С. К. О. се движело МПС - Сеат Т. – товарен автомобил с регистрационен номер С., със скорост на движение от 112 км/ч при ограничение от 80 км/ч, въведено с пътен знак В-26, което представлявало превишение от 32 км/ч. Нарушението е било заснето с АТСС АРН САМ S1 № 1174310, надлежно калибрована, преминала необходимата техническа проверка и представляваща одобрен тип средство за измерване.

Извършена е справка в базата данни на КАТ, при която е установено, че собственик на процесния лек автомобил е „Аутотехника“ ЕООД, но като ползвател към датата на нарушението е вписано дружеството „КОС България“ ООД с ЕИК[ЕИК], с управител- П. Д. С.. В случая, видно от ЕФ, П. Д. С. е наказан в качеството си на законен представител на ЮЛ ползвател.

На 21.10.2022г., С. подал декларация в срока по чл.189, ал.5 от ЗДвП, в която посочил, че не той, а друго лице е управлявало МПС към датата на нарушението, но не представил изискващото се от същата разпоредба копие на свидетелството за

управление на водача.

На 26.10.2022г. служител на ОПП СДВР се свързал със С. и му разяснил, че следва да представи копие на СУМПС на посочения в декларацията водач. В допълнителна молба от същата дата С. посочил, че не може да представи копие на СУМПС. В. електронен фиш не бил анулиран, тъй като към декларацията не било представено копие от СУМПС на водача.

За констатираното нарушение бил издаден оспореният електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, с който на С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер 400,00 /четиристотин/ лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че електронният фиш отговаря на специалните изисквания за форма и съдържание, установени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, а вмененото на С. нарушение е доказано по несъмнен начин от писмените доказателства по делото.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е ясна и за анулирането на издаден на собственика електронен фиш законът изисква собственикът да представи кумулативно както писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, така и копие на свидетелството му за управление на МПС.

Следва да се посочи, че законодателят изисква и двата документа, доколкото се предполага добросъвестност на собственика на автомобила, който освен че следва в писмена декларация да посочи лицето, което е извършило вмененото на собственика нарушение с електронен фиш, в потвърждение на декларираното представя и копие на СУМПС на лицето, което е посочено като нарушител от собственика/ползвателя. Изискването за прилагане на СУМПС на другото лице е да се покаже връзката между собственика на автомобила и управляващия го към момента на извършване на нарушението и има за цел именно защита от действия по избягване носенето на административно-наказателна отговорност от лицата, които сочат други такива като нарушители. Иначе би могло да се стигне до възможността, при която всеки един нарушител, наказан с ЕФ, да посочи три имена на произволно лице, дори и непознато, за да избегне административнонаказателна отговорност.

Предвид изложеното възраженията в касационната жалба в тази насока са неоснователни. Правилно с електронния фиш е ангажирана отговорността на законния представител на дружеството-ползвател на автомобила към момента на извършване на нарушението. Това, че касаторът не разполага с копие от СУМПС на лицето, управлявало според него автомобила е следствие на собственото му пасивно и не са налице законово установените в чл.189, ал.5 ЗДвП предпоставки за отпадане на административнонаказателната му отговорност. Отделен е въпросът, че по делото няма доказателства към момента на извършване на нарушението да са били налице трудови правоотношения между дружеството-ползвател и посочения в декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП извършител на нарушението, а още по-малко, че в кръга на служебните му задължения се е включвало управлението на процесното МПС.

По отношение на възражението за явна несправедливост на наказанието, АССГ сочи, че този въпрос не стои, тъй като в приложимата санкционна норма на чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП, същото е определено в абсолютен размер – 400 лв.

Като е достигнал до същите изводи по същество, въззивният съд е постановил

правилно решение. В рамките на заявените касационни основания и при извършена служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира основание за нищожност, недопустимост или неправилност на оспореното решение на СРС, поради което и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН и чл.143, ал.3 АПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр.чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в минимален размер - 80 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3411/17.07.2023г., постановено по н.а.х. дело № 20231110207596/2023г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА П. Д. С. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи при Министерството на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, разноси по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.